

PELERINUL**1**

Dragi părinți,

Regret că n-a fost să fie așa precum v-am înștiințat în precedenta mea scrisoare. Nu-l joc pe Faust și n-aveți posibilitatea să mă vedeți într-un rol pe măsura capacităților mele cu prilejul turneului pe care teatrul nostru a catadicsit, în fine, să-l facă la București.

De când am absolvit institutul acum trei ani, cu mențiune specială, după cum știți (printre altele, și datorită unei interpretări „strălucite” — nu sînt cuvintele mele, sînt ale... vă aduceți aminte cui, din comisie — a personajului Faust), mi-au fost refuzate metodic și consecvent toate acele roluri care ar fi putut pune în valoare însușirile, pregătirea și nivelul meu artistic real. Mi-au dat să joc un Vladimir dintr-o piesă a unui autor local, mi se pare, mi-au propus dublura lui Ipingescu și a Groparului doi, adică roluri de compoziție pentru mine, pe care, cică, să le încerc pentru verificare; mi-au dat textul povestitorului dintr-o piesă italienească și al primului judecător dintr-una francească, și se înțelege că le-am refuzat pe toate, ca unele care nu cadrează cu pregătirea și personalitatea mea. La insistențele de a mi se încredința Faust, mi s-a răspuns cu o figurație în actul al doilea al piesei, sau Lae Nicolae din Sus cărămida de Sergiu Sămînță, care se joacă în deplasări, la sate. Am rămas la acesta din urmă, pentru că eu nu mă vînd pe o figurație, și astfel nu voi face deplasarea la București, ci la Mîndroaia, cu tot regretul de a nu vă vedea pe dy.

Dar la sfîrșitul stagiunii părăsesc acest colectiv, periferic din toate punctele de vedere, și mă transfer la Vasiliu, în N, care mi-a propus roluri meritate și e și mai aproape de casa părintească. Puteți să vîndeți deci biletele reținute și să-i transmiteți Mioarei că, în concediu, vom face ceea ce am hotărît.

Al dv.,
BEBE

2

Scumpă Mioara,

M-am prezentat în fața președintelui cu tot calmul și toate dovezile bine orînduite în sinea mea pentru a-i demonstra că, într-un mod sistematic și consecvent, tovarășii din conducerea colectivului în care lucrez continuă să-mi ignoreze însușirile și personalitatea, pe motiv că ele n-au avut cum să se adeverească — dar de ce n-au avut cum să se adeverească, întreb? Președintele m-a ascultat cu atenție, dar, pentru că c prieten cu regizorul și se are ca fratele cu directorul ăsta nou, și-a adus aminte de cronica aceea nefericită unde Ciînescu manifestă rezerve față de modul cum l-am tratat pe Ostap, de parcă Ostap ar fi un cine știe cine și ar cere deosebite eforturi și nuanțări. Mi-a dat de înțeles, astfel, că trebuie să mă mulțumesc cu ceea ce mi s-a încredințat și să-mi aduc contribuția la creșterea prestigiului colectiv al instituției. Numai așa, a spus el, însușirile mele vor avea cum să se adeverească, de parcă eu, după zece ani de activitate, am nevoie de adevierirea dumnealui, după ce l-am jucat cu mențiune specială pe Faust la absolvire, care mi-a fost refuzat sistematic în toate teatrele de pînă acum, pe motiv că nu intră în profilul repertoriului. Audiența mai bine n-o ceream, pentru că mi se pare că a răsufat ceva, și la următoarea repetiție mi s-a încredințat rolul lui

Monserrat din piesa cu același nume, unde respectivul nu vrea să scoată nici o vorbă pe parcursul celor trei acte. Firește că am refuzat, pentru că nu vreau să se repete și aici povestea din teatrul G. și N. și P., pe care am tolerat-o din slăbiciune și în R., unde am ajuns să mi se impună prin decizie directorială clownul din Cum vă place, pe cită vreme Orlando, care oricum e mai aproape din fire cu Faust, l-au dat unui pir-piriu și știrb actor de mîna a treia. Așa că n-am mai ridicat problema locuinței în audiență, pentru că în stagiunea viitoare mă mut în orașul S. unde e un teatru mai mic și mai serios, care mi-a promis Don Carlos. Tu nu cunoști aceste lucruri, pentru că nu te-ai făcut actriță și cînd o să stăm împreună, o să vedefi și tu și băiatul că nu-i ușor să răzbești în teatrele din regiuni.

Cu drag,
BEBE

3

Nicușor,

Felicitări pentru notele obținute la examen. Cînd ai să termini politehnica, poate reușești să te angajezi undeva, pe la noi, dacă pînă atunci n-am să reușesc eu cumva să mă transfer la București. Nu sînt supărat că n-ai ales profesiunea lui tăticu', pentru că tu de mic te-ai arătat neînțelegător în materie și ai făcut un haz cam gălăgios ori de cîte ori ai avut prilejul să mă recunoști într-un personaj serios pe scenă. Fiecare cu însușirile lui, dragă băiatule, la care să mai adăugăm și perseverența cuvenită, ceea ce înseamnă să nu te lași cu una cu două călcat în picioare, așa cum nu m-am lăsat nici eu, în douăzeci și cinci de ani de carieră. Niciodată n-am admis să mi se încredințeze sarcini care nu-mi onorează aceste însușiri, niciodată nu mi-am permis să accept roluri sub nivelul lui Faust pe care l-am jucat în tinerețe, la absolvire, cu mențiune specială — păcat că nu l-ai văzut și tu! Am primit diferite sarcini secundare, numai ca să-mi aduc contribuția, cum spunea acum cincisprezece ani un președinte, la creșterea prestigiului colectiv al instituției, dar n-am abandonat niciodată idealul. Mama ta plînge și acum cînd își aduce aminte de succesul meu din tinerețe. Poate am norocul, cum mi-a promis un coleg influent, să vin la anul în București și să joc pe Faust, pe care mi-l încredințează pentru că n-are încredere — și cum să ai? — în generația asta tînără și obraznică de acum.

Te sărută,
TATICU

4

Nepotelul meu iubit,

Scrisoarea ta mi-a produs o neasemuită bucurie. Cum? L-ai recunoscut tu pe bunicu' la radio, dintr-o sută de voci străine și îndepărtate, în Faust? Mi-au dat iacrimile, dragul meu, cînd am citit una ca asta, pentru că nu mă așteptam să ascuți o piesă așa de grea în vacanță și să cauți vocea bunicuțului în tiradele foarte lungi și obositoare care se spun acolo. Îți mulțumesc, dragul meu nepotel, și îți promit că am să mă interesez și eu cine l-a jucat pe Faust în seara aceea, pentru că trebuie să-i știi numele adevărat dacă zici că-ți place teatrul, așa cum îmi scrii. Eu n-am înregistrat la radio de șase luni și atunci doar pentru un rol de valet, pe care mi l-au plătit cu două sute de lei. Așa e viața, și în teatru n-am mai apucat să joc roluri mai mari de un act, pentru că obosesc și nu mai țin minte pe dinafară mai mult de zece pagini. Mi-au dat două sute de lei la radio, dar asta mi se pare că ți-am mai spus. Banii s-au dus pe abonament și pe o pereche de ciorapi. Pe Faust l-am jucat de mult, la absolvire. Sînt patruzeci de ani de atunci. Nu ți-a povestit nimic, bunicuța?

Să crești mare,
al tău bunic, BEBE